

Arrest

nr. 237 494 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 januari 2020 legde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een bevel op aan verzoekster om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: O., M.
geboortedatum: [...]1986
geboorteplaats: k.

nationaliteit: Uganda

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

*( ) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(x)2° in volgende gevallen :*

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[...]

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van IS dagen vanaf 27/10/2019 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is omdat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins* en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Overeenkomstig de 'formele zorgvuldigheid' dient de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voor te bereiden en uit te voeren; een zorgvuldigheidsplicht die in casu door verwerende partij geenszins nagekomen werd

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans). Het bestuur moet daarbij rekening houden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

In casu is sprake van onzorgvuldig dossierbeheer door verwerende partij nu de overheid is gebonden om op een ernstige en zorgvuldige wijze een onderzoek te voeren naar de gegrondheid van de aanvraag.

Verwerende partij is allerminst zorgvuldig te werk gegaan.

Verzoeker heeft sinds oktober 2016 een relatie met de heer K.

Een terugkeer naar Oeganda zou een schending van artikel 8 EVRM impliceren nu beiden in dat geval voor onbepaalde tijd van mekaar gescheiden zullen worden.

In het verleden werden immers twee aanvragen van verzoeker om naar België te komen, afgewezen door verwerende partij wegens onvoldoende inkomsten.

Bijgevolg is in het scenario van een gedwongen terugkeer, geen sprake van een "tijdelijke" scheiding zoals verwerende partij stelt dan wel van een scheiding voor onbepaalde duur zonder enig concreet perspectief op een hereniging.

Immers kan de heer K. ónmogelijk naar Oeganda afreizen.

Hij lijdt namelijk aan de ziekte van Croon en mag de vaccinaties die verplicht zijn om naar Oeganda te kunnen afreizen niet toegediend krijgen.

Verwerende partij handelt onzorgvuldig en kennelijk onredelijk door deze concrete elementen niet te betrekken in haar oordeel.

Hieruit volgt dat de verwerende partij onzorgvuldig en kennelijk onredelijk gehandeld heeft."

In het eerste middel definieert verzoekster het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt zij dat er in casu sprake is van onzorgvuldig dossierbeheer door de gemachtigde nu de overheid is gebonden om op een ernstige en zorgvuldige wijze een onderzoek te voeren naar de gegrondheid van de aanvraag terwijl de gemachtigde thans volgens verzoekster onzorgvuldig te werk is gegaan. Ze stelt een relatie te hebben met de heer K. sedert oktober 2016 en meent dat een terugkeer naar Oeganda een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden aangezien verzoekster en de heer K. voor onbepaalde tijd van elkaar zullen gescheiden worden. Er werden immers in het verleden al twee aanvragen van verzoekster om naar België te komen afgewezen omwille van het feit dat er onvoldoende inkomsten zijn. Bijgevolg is er geen sprake van een tijdelijke scheiding in geval van terugkeer zoals de gemachtigde stelt maar wel een scheiding van onbepaalde duur zonder enig concreet perspectief op hereniging. Volgens verzoekster kan de heer K. immers ónmogelijk naar Oeganda afreizen aangezien hij aan de ziekte van Croon lijdt en de vaccinaties die verplicht zijn om naar Oeganda af te reizen niet kan toegediend krijgen. Nu de gemachtigde die elementen niet heeft betrokken in zijn oordeel, heeft hij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk gehandeld.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor

situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Ondanks het standpunt van verweerder in de nota, blijkt niet uit de bestreden beslissing zelf dat de gemachtigde het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en de heer K. niet zou aannemen. Indien de gemachtigde het beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet had aangenomen, diende hij immers niet over te gaan tot een belangenafweging, hetgeen hij in casu wel heeft gedaan. Het komt aan verweerder niet toe om achteraf in de nota alsnog het beschermingswaardig gezinsleven te betwisten.

Nu de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging, komt het de Raad toe om, in het licht van het middel, na te gaan of alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Aangaande het argument van verzoekster dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met het feit dat haar partner zich niet naar Oeganda kan begeven om haar te vervoegen aangezien hij de nodige vaccinaties niet kan verkrijgen die onverenigbaar zijn met zijn ziekte, moet de Raad vaststellen dat dit geen gegeven was dat kan blijken uit het administratief dossier. De gemachtigde kon hier aldus geen rekening mee houden. Op dit punt kan verweerder in de nota gevolgd worden. Er kan hier dan ook geen onzorgvuldig, noch kennelijk onredelijk handelen uit afgeleid worden.

Maar verzoekster kan wel gevolgd worden dat de gemachtigde zonder rekening te houden met de voorgaande procedures, op onzorgvuldige wijze heeft gesteld dat het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner slechts van tijdelijke duur zal zijn, namelijk de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen. Ook door algemeen te stellen dat een terugkeer naar het herkomstland om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat met het gezins- of privéleven of door algemeen te stellen dat het feit dat verzoekster samenwoont met haar partner haar niet automatisch het recht op verblijf geeft, blijkt niet dat wordt rekening gehouden met de procedures die verzoekster al heeft doorlopen om op legale wijze naar België te komen om bij haar feitelijke Belgische partner te zijn.

De Raad kan volgen dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving op zich in principe niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, alleen voert verzoekster in casu terecht aan dat gezien de eerdere procedures die ze reeds in concreto heeft doorlopen, bezwaarlijk kan gesteld worden dat er thans sprake is van een tijdelijke scheiding. Zoals verzoekster terecht kan stellen is er thans veeleer sprake van een langdurige scheiding van onbepaalde duur. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert 2017 reeds tracht haar feitelijke Belgische partner op legale wijze te bezoeken via een visum C en dat dit telkens door België werd geweigerd onder meer op grond van een gebrek aan voldoende inkomsten van haar Belgische feitelijke partner, die op het formulier van de verbintenis van tenlasteneming invult "invalide" te zijn. Thans is verzoekster overigens wel reglementair naar België gekomen, weliswaar op basis van een visum dat door Duitsland werd verstrekt.

In de nota stelt verweerder dat verzoekster eraan voorbijgaat dat zij nooit een visum met het oog op vestiging heeft aangevraagd, doch enkel een visum met het oog op familiebezoek waarbij de gemachtigde telkens heeft gemotiveerd dat het werkelijke doel van de aanvraag een vestiging in België is. Deze vaststelling van verweerder in de nota is correct doch komt niet voor in de belangenafweging die de gemachtigde in de beslissing zelf heeft gemaakt. Het is een overweging die a posteriori wordt gemaakt. Daarnaast herhaalt verweerder nog dat verzoekster een aanvraag kan indienen voor een visum met het oog op gezinshereniging in het herkomstland en verzoekster niet kan vooruitlopen op het resultaat ervan. De gemachtigde kan volgens verweerder in de nota niet weten dat een dergelijke aanvraag zal worden geweigerd. Ook dit betreffen a posteriori-redeneringen. Bovendien en ten overvloede vindt het argument van verzoekster dat de visaweigeringen steunen op het gebrek aan afdoende inkomsten steun in de beslissingen die zich in het administratief dossier bevinden, hetgeen evident ook relevant is in het kader van de bestaansmiddelenvereiste voor een aanvraag van een visum tot vestiging.

Door geen rekening te houden met de eerdere afgewezen procedures die verzoekster reeds heeft ingesteld teneinde haar partner te kunnen bezoeken, gegevens waarvan de gemachtigde op de hoogte was bij het nemen van de beslissing, en op stereotiepe wijze te stellen dat de scheiding slechts tijdelijk zal zijn, kan bezwaarlijk aangenomen worden dat de gemachtigde alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar heeft betrokken in zijn belangenafweging.

Verweerder kan dan ook niet gevolgd worden dat de gemachtigde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en waarvan hij kennis had heeft gehandeld.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek vereist van alle pertinente gegevens in het dossier, wordt aangenomen.

Het eerste middel is gegrond en volstaat voor de vernietiging van de bestreden beslissing.

Geheel ten overvloede stipt de Raad nog aan dat wat betreft het tweede middel, gestoeld op het hoorrecht, uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster door de gemachtigde mondeling werd gehoord, noch blijkt dat zij op schriftelijke wijze op nuttige wijze voor haar belangen is kunnen opkomen. Anders dan verweerder in de nota laat uitschijnen kan een loutere woonstcontrole waarbij verzoekster wordt aangetroffen en melding maakt van het feit dat ze "met een advocaat bezig was", in geen geval worden beschouwd als een gehoor waar zij de mogelijkheid heeft gekregen naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken. Dit blijkt op geen enkele wijze uit het verslag van de woonstcontrole dat zich in het administratief dossier bevindt. Verweerder kan daarbij ook in de nota niet dienstig citeren uit een arrest van de Raad waarin de Raad vaststelde dat de verzoekende partij de kans had gehad om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Thans ligt geen situatie voor van een bevel om het grondgebied te verlaten dat volgt op of samenhangt met een weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf, waarbij verzoekster in het kader van een aanvraag reeds alle elementen heeft uiteengezet. Verder is het wel degelijk zo dat de verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, in beginsel op de overheden van de lidstaten rust wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Verweerder kan gevolgd worden dat de overheid niet op eigen initiatief per se een mondeling onderhoud moet organiseren omdat het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een

nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren. Thans blijkt evenwel evenmin uit het dossier dat verzoekster schriftelijk werd uitgenodigd op de een of andere wijze haar standpunt uiteen te zetten alvorens het thans bestreden bevel werd genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES